

Arrest

nr. 290 962 van 26 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat T. MIKA BATWARE *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 18 augustus 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 23 februari 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Pasjtoen afkomstig uit Godan (provincie Baghlan) en bent u Afghaans staatsburger. De taliban waren al lang aanwezig in uw dorp, al weet u niet sinds wanneer. Soms ontvoerden ze jongens uit uw dorp. Ze deden dit eerder al met één van uw broers, die toen ook is overleden en met één van uw verre neven. Omwille van problemen met de taliban verliet uw broer S. (...) Afghanistan. Op 11 juni 2012 diende hij een verzoek om internationale bescherming in in België, waar hij op 28 februari 2013 door het Commissariaat-generaal erkend werd als vluchteling aangezien hij aannemelijk had gemaakt dat de taliban hem wilden rekruteren.

Uw problemen begonnen na het offerfeest in 2020. U was op een dag in de late namiddag op de velden aan het werk met uw vader en uw broer B. (...), toen twee gewapende talibs langskwamen. Zij vroegen aan uw vader om u en uw broer mee jihad te laten voeren omdat jullie oud genoeg waren. Dit was de eerste keer dat ze u probeerden te rekruteren. Uw vader weigerde en zei dat hij de taliban niet graag heeft waarna de twee talibs zeiden dat er een afrekening zou volgen. Jullie waren bang en keerden naar huis terug, waar jullie de deur op slot deden. 's Nachts was u met uw broer in de stal om de koeien eten te geven toen er op de deur werd geklopt. Eerst werd er niet open gedaan maar toen er harder geklopt werd, opende uw vader de deur. Toen hij de deur opende, bleek het de taliban te zijn. Ze kwamen binnen en maakten ruzie met uw vader. Ze vroegen waar u en uw broer waren waarop uw vader antwoordde dat hij jullie had weggestuurd. Tijdens deze ruzie zaten u en uw broer verstopt in de stal. Daarna liepen jullie via de stal weg naar het huis van jullie burens. Ondertussen hoorde u schoten. De volgende ochtend gingen jullie terug naar huis om te kijken wat er gebeurd was. U vernam dat uw vader geraakt was in zijn schouder en dat hij door uw oudere broer naar het ziekenhuis werd gebracht. Uw nichtje, die onder een raam lag te slapen, werd gedood door een glasscherf die haar geraakt had. In het ziekenhuis vertelde uw vader dat hij niet wilde dat jullie terug naar huis zouden gaan. Hij regelde dan jullie vertrek uit Afghanistan. Uw oudere broer had het geld daarvoor bij. Hij gaf dit aan jullie waarna jullie vertrokken. Toen u onderweg was, vond de begrafenis van uw nichtje plaats.

U vertrok samen met uw broer B. (...) in september of oktober 2020. U verbleef 7 dagen in Iran, waar u en uw broer B. (...) elkaar uit het oog verloren. U heeft sindsdien niets meer van hem vernomen. U was in totaal 9 maanden onderweg van Afghanistan naar België. Op 25 november 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in in Bulgarije; op 26 april 2021 in Roemenië. Op 18 augustus 2021 kwam u aan in België. Op 19 augustus 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. U verklaart ook dat ze u als ongelovige zullen zien omwille van uw haarstijl en uw baard. Na uw vertrek vielen ze uw oudere broer lastig omdat u en uw broer B. (...) vertrokken waren. Ongeveer 6 à 7 maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal kwam ook uw zus Sham. (...) naar België waar ze in het kader van gezinshereniging haar man N. (...) kwam vervoegen.

Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u uw taskara, de taskara van uw zus, de Belgische verblijfskaart van uw zus, de Belgische identiteitskaart van uw schoonbroer (de echtgenoot van uw zus), twee foto's van uw vader in het ziekenhuis en een foto van het lijk van uw nichtje neer. Na het persoonlijk onderhoud bezorgde u drie foto's van de buitenkant van jullie huis na de schietpartij, twee foto's van uw vader waarop hij een litteken ten gevolge van een snee ter hoogte van zijn hals toont, een foto van u en uw vader, een foto van uw nichtje, een screenshot van uw nichtje die een telefoongesprek voert met haar vader (uw broer) die in de hoek van het screenshot te zien is, de taskara van uw vader, de taskara van uw broer B. (...) en de Belgische verblijfskaart van uw broer S. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van de onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en dat u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

U slaagt er niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Sterker nog, de taliban hadden uw familie niet graag sinds de problemen van uw broer S. (...), die reeds jarenlang in België is (CGVS, p. 9), waardoor het a priori al erg onwaarschijnlijk overkomt dat de taliban u zouden willen rekruteren. Wanneer u werd voorgelegd dat gedwongen rekrutering door de taliban zeldzaam is en doorgaans andere patronen volgt, weerlegde u dit en stelde u dat het voor iedereen in uw dorp gebeurde en dat de taliban in elke streek anders zijn maar dat ze zo in uw dorp handelden (CGVS, p. 21). Ondanks uw claim dat de taliban in uw dorp mensen onder dwang rekruteren en meenemen is uw neef het enige voorbeeld dat u in dit verband kan noemen. Daarenboven weet u niet wanneer hij werd meegenomen (CGVS, p. 9-10; p. 14). Die gebrekkige kennis noopt ertoe te besluiten dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat gedwongen rekrutering in uw dorp frequent toegepast zou worden.

Daarnaast legde u onaannemelijke verklaringen af over uw eerste contact met twee talibs op de velden, waarbij ze u rekruteerden. U was op het veld aan het werken met uw vader en uw broer B. (...) toen de taliban uit het niets opdaagden (CGVS, p. 13, p. 14). Ze waren gewapend en vertelden uw vader dat jullie groot geworden waren en dat jullie mee jihad moesten voeren. Dit was de eerste keer dat ze u probeerden te rekruteren (CGVS, p. 21). Ze werden boos op uw vader maar uw vader weigerde. Hij zei dat hij niet wilde dat jullie voor de taliban werken en dat hij hen niet graag heeft (CGVS, p. 14). Gelet op uw verklaring dat er soms schietpartijen plaatsvonden tussen de taliban en vaders die niet wilden dat de taliban hun zonen meenamen (CGVS, p. 10) en dat de taliban mensen ontvoerden, wegbrachten en slechte dingen met hen deden (CGVS, p. 21), is het evenwel niet aannemelijk dat uw vader uitdrukkelijk tegen twee nochtans gewapende talibs gezegd zou hebben dat hij hen niet graag heeft. Voorts stelde u, ondanks uw initiële verklaring dat de taliban toen boos werden op uw vader en dreigden met een afrekening (CGVS, p. 14), even later dat jullie toen geen ruzie hadden met de taliban en dat ze altijd, dus toen ook, op een lieve manier spraken (CGVS, p. 15-16). Beide verklaringen zijn moeilijk met elkaar te verzoenen. Bovendien verklaarde u aanvankelijk dat jullie bang waren nadat de taliban zeiden dat er een afrekening zou volgen, jullie de schoppen meenamen en terug naar huis gingen (CGVS, p. 13). Even later verklaarde u evenwel dat jullie toen alles hadden achtergelaten en weggelopen zijn (CGVS, p. 14). Die twee verklaringen zijn eveneens moeilijk met elkaar in overeenstemming te brengen. Gelet op het voorgaande heeft u uw ontmoeting met twee talibs op de velden niet aannemelijk gemaakt.

Dit wordt bevestigd door uw reactie op de bedreiging van de taliban. Jullie namen het niet serieus toen de taliban dreigden met een afrekening nadat uw vader had geweigerd u en uw broer B. (...) met hen mee te laten strijden en dachten niet dat ze naar jullie huis zouden komen (CGVS p. 16). Jullie namen behalve het sluiten van de deur van jullie woning geen ernstige voorzorgsmaatregelen: jullie gingen dus gewoon naar huis – jullie wisten niet dat de taliban wisten waar jullie woonden –, waar jullie ook gewoon bleven (CGVS, p. 13; p. 15; p. 17). Aangezien de enige voorzorgsmaatregel die jullie namen het sluiten van de deur was en aangezien de taliban enkele uren daarvoor nog hadden gedreigd met een afrekening, is het in dit verband overigens merkwaardig dat, toen er aangeklopt werd, uw vader zomaar de deur opendeed. Hij vroeg toen niet eens wie er aan de deur stond alvorens de deur te openen. U rechtvaardigde jullie houding, met name het niet nemen van doortastende voorzorgsmaatregelen, door te verklaren dat jullie

er ondanks het dreigement met de afrekening niet aan gedacht hadden dat de taliban zouden langskomen omdat zij jullie na de vroegere problemen van uw broer met rust gelaten hadden waardoor jullie dachten dat ze nooit achter jullie zouden komen (CGVS, p. 16-17). De waarschuwing van de taliban ten spijt – ze dreigden uitdrukkelijk met een afrekening – verklaarde u zelfs “verbaasd” geweest te zijn toen de taliban die nacht voor de deur stonden: u verklaarde niet te weten dat ze naar jullie huis zouden komen en dat zij over jullie huis wisten (CGVS, p. 17). Dit overtuigt helemaal niet. U verklaarde eerder immers dat jullie in het algemeen altijd bang waren dat de taliban achter jullie aan zouden komen om jullie mee te nemen (CGVS, p. 14; p. 17) omdat ze eerder al uw verre neef hadden meegenomen (CGVS, p. 9), dat jullie zelfs wegliepen toen jullie tijdens jullie cricketspel talibanleden zagen (CGVS, p. 8) en dat de taliban informatie hadden over elk huis doordat ze spionnen hadden (CGVS, p. 17). Dat jullie in deze context de bedreiging van de taliban op de velden niet serieus namen, raakt dan ook kant noch wal.

In het licht van het voorgaande is het niet aannemelijk dat de rekruteringspoging op het veld heeft plaatsgevonden en dat de taliban toen heeft gezegd dat er een afrekening zou volgen. Aangezien u de rekruteringspoging op de velden niet aannemelijk heeft gemaakt, komt ook de geloofwaardigheid van het bezoek van de taliban aan uw huis in de daaropvolgende avond/nacht op de helling te staan.

Dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit de volgende merkwaardigheden en incoherenties. Zo is het merkwaardig dat u aanvankelijk zei dat toen er door de taliban geschoten werd, jullie nog in jullie stal waren waarna jullie naar jullie burens wegliepen (CGVS, p. 13), terwijl u even later beweerde reeds bij jullie burens geweest te zijn toen er geschoten werd (CGVS, p. 18). Ook sloop een inconsistentie in uw verklaringen over wat er gebeurde na het incident in uw huis. Eerst verklaarde u dat uw broer uw nichtje en uw vader naar de arts bracht (CGVS, p. 13). Toen later gevraagd werd of uw nichtje nog naar een dokter of een ziekenhuis gebracht werd, antwoordde u negatief en voegde u eraan toe dat ze ter plaatse gestorven is (CGVS, p. 18-20). U blijkt ook niet op de hoogte te zijn over wat er daarna nog gebeurd is met het lichaam van uw nichtje. U wist niet wat er met haar lichaam gedaan werd en kon nauwelijks informatie geven over haar begrafenis, naar eigen zeggen omdat u zelf niet aanwezig was. U kon enkel zeggen dat jullie altijd begravenissen doen omdat het verplicht is, meer niet (CGVS, p. 20). U verklaarde nochtans nog contact te hebben met uw vader (CGVS, p. 5). Er kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u zich hiernaar had geïnformeerd. Ook over uw vader die naar het ziekenhuis werd gebracht omdat hij in zijn schouder geschoten werd, kon u weinig informatie geven. U wist bijvoorbeeld niet of uw familieleden, alvorens hem naar het ziekenhuis te brengen, geprobeerd hadden om het bloed dat uit zijn wonde kwam te stelpen en hoe zijn verwondingen verzorgd werden. U heeft hem daar niks over gevraagd. U wist ook niet hoelang hij in het ziekenhuis is gebleven omdat u en uw broer toen het land verlaten hebben. Ook daar heeft u nooit informatie over gevraagd bij hem (CGVS, p. 19). Dat is hoogst merkwaardig. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo gedetailleerd mogelijk informeert over al deze elementen die rechtstreeks verband houden met de kern van zijn asielrelaas. Hoewel u twee foto's liet zien van uw vader in het ziekenhuis en later nog foto's opstuurde van zijn littekens, liet u het na om overtuigend bewijs van zijn ziekenhuisopname te tonen. Er werd u gevraagd naar medische attesten en bewijzen van zijn ziekenhuisopname maar u bezorgde deze niet (CGVS, p. 20), waardoor uit niets blijkt wanneer en in welke context uw vader de door u aangetoonde littekens opliep. Ofschoon een deel van het voor jullie reis benodigde bedrag bij dorpelingen geleend moest worden, is het tot slot ook nog vreemd dat, toen jullie na het incident naar het ziekenhuis gingen om uw vader te bezoeken, uw oudste broer in het ziekenhuis, waar jullie in totaal slechts een kwartiertje zouden zijn gebleven, al het nodige geld bijgehad zou hebben om het vertrek van u en uw broer B. (...) te financieren waardoor jullie meteen konden vertrekken (CGVS, p. 11; p. 13; p. 19-20).

Verder moet er gewezen worden op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen met betrekking tot uw broer B. (...) met wie u samen uit Afghanistan gevlucht zou zijn. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u uw broer verloren bent in Iran en dat u ongeveer twee maanden voor het interview aldaar vernam dat hij daar nog steeds was (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u helemaal niet wist waar uw broer was (CGVS, p. 6; p. 21). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, zei u dat uw in België verblijvende broer S. (...) dit verteld had om u blij te maken. U wist echter niet of uw broer B. (...) effectief in Iran was (CGVS, p. 21). Dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken informatie gaf die uw broer S. (...) heeft gegeven zonder te weten of deze informatie ook effectief klopt, houdt uiteraard geen steek. Gelet hierop heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk uw broer B. (...) in Iran kwijtgeraakt te zijn tijdens jullie gemeenschappelijke vlucht voor de taliban. Bijgevolg heeft u evenmin jullie gemeenschappelijke vlucht noch de aanleiding ervan, met name jullie rekrutering door de taliban, aannemelijk gemaakt.

Tot slot had u nauwelijks kennis over de gebeurtenissen die uw familie na uw vertrek meegemaakt zou hebben. U stelde dat de taliban aan uw familie vroegen waarom u en uw broer B. (...) vertrokken waren (CGVS, p. 6). Ze zouden ook naar uw huis gekomen zijn om uw oudste broer lastig te vallen. Ze sloegen hem en hij weigerde om mee te gaan met hen (CGVS, p. 14; p. 22). U kon echter geen details geven over de bezoeken van de taliban aan uw huis na uw vertrek. Zo wist u bijv. niet wanneer en hoe frequent ze waren langsgekomen. U heeft hier ook niet naar geïnformeerd omdat u niet wist dat het Commissariaat-generaal dit zou vragen aan u (CGVS, p. 22). Herhaald kan worden dat van iemand die om internationale bescherming verzoekt mag verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Gelet op uw gebrekkige informatie heeft u de gebeurtenissen na uw vertrek niet aannemelijk gemaakt, waardoor de geloofwaardigheid van uw problemen opnieuw wordt ondermijnd.

Bovenstaande vaststellingen doen dan ook besluiten dat er niet het minste geloof gehecht kan worden aan de door u beweerde rekruteringspogingen van de taliban.

Gelet op dit alles is het dus niet aannemelijk dat er heden in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging in Afghanistan bestaat. Dientengevolge kan de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet u dan ook niet toegekend worden.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate

hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op

voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of

veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit

dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmering ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

U stelt ook nog dat ze u bij terugkeer als ongelovige zullen zien, vooral op basis van uw haarstijl en uw baard (CGVS, p. 14; p. 22).

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan echter niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat

betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u, die nog steeds een praktiserende moslim bent (CGVS, p. 6), geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. U wijst immers enkel op uw baard en uw haarstijl (CGVS, p. 14). In dit verband moet erop gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld in verband met baard- en haarstijl, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn niet onoverkomelijk. U toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij een terugkeer naar Afghanistan en aanpassing aan de aldaar geldende normen en waarden. Voor wat uw baard- en haarstijl betreft moet worden benadrukt dat dergelijke zaken niet als fundamentele rechten worden beschouwd waarvan een beknotting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden. U, die een praktiserende moslim bent, bent er dus niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin toont u met uw betoog aan dat uw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat u bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de taliban of andere gewapende groeperingen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het geteendeel blijkt.

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De foto's van uw (vermoedelijke) vader tonen aan dat hij inderdaad ter hoogte van zijn schouder/hals werd geopereerd en hierdoor in het ziekenhuis lag. U heeft echter geen officiële medische attesten neergelegd waardoor niet vastgesteld kan worden wanneer of waarom hij in het ziekenhuis werd opgenomen. Hetzelfde geldt voor de foto van het lijk van uw beweerdte nichtje, waaruit noch de doodsoorzaak noch de context van haar overlijden achterhaald kan worden. Het is overigens opvallend dat u er niet in geslaagd bent een foto te bezorgen waarop uw broer en uw nichtje samen op dezelfde plaats te zien zijn: u kwam niet verder dan het bezorgen van een screenshot waarop uw nichtje te zien zou zijn die aan het bellen is met haar vader. Bij de foto's van uw beweerdte huis na de beschieting kan niet opgemaakt worden wiens huis dit is, noch wanneer en in welke context het raam ervan beschadigd werd. Uw taskara en de taskara's van uw vader en uw broer B. (...) tonen hoogstens jullie identiteit aan. Overigens hebben Afgaanse documenten een

zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas, aangezien uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier toegevoegd is, blijkt dat vervalste (identiteits)documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan. De Belgische verblijfskaarten van uw broer S. (...), die van uw zus, haar taskara en de Belgische identiteitskaart van uw schoonbroer tonen enkel hun identiteit en nationaliteit aan, niets meer. Wat de vluchtelingenstatus van uw broer S. (...) betreft – aan hem werd op 28 februari 2013 de vluchtelingenstatus toegekend – kan opgemerkt worden dat elk asielerzoek op individuele merites wordt beoordeeld. Ofschoon u beweerde na de problemen van uw broer altijd angst te hebben gekoesterd, blijkt tevens uit uw verklaringen dat er na zijn problemen anno 2012 een rustige periode volgde en dat voordat u door de taliban gedwongen werd gerekruteerd vlak voor uw vertrek uit Afghanistan, de taliban u nooit eerder probeerden te rekruteren of u nooit aanspraken (CGVS, p. 16; p. 21). Aan de door u beweerde rekrutering kon echter, zoals hierboven uiteengezet, geen geloof gehecht worden. Uit het loutere feit dat aan uw broer internationale bescherming werd toegekend, kan bijgevolg geen nood aan internationale bescherming in uw hoofde worden afgeleid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, “48” (uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker artikel 48/4 bedoelt), 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2, en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder maakt verzoeker gewag van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker citeert artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en stelt dat er geen grondige analyse werd uitgevoerd van de relevante informatie die hij had voorgelegd, rekening houdend met zijn specifieke profiel, en dat de commissaris-generaal een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie voor hem te weerhouden en een gedeeltelijke analyse te maken van de relevante feiten.

Daarna stelt hij het volgende over zijn problemen met de taliban:

“A. 1. *Geloofwaardigheid van het relaas*

De verwerende partij is van mening dat er geen geloof kan gehecht worden aan het relaas van verzoeker wegens:

- *De merkwuurde en niet-aannemelijke houding van de Taliban;*

- *Het bestaan van een tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker;*

Op basis van de hieronder uitleggingen, meent de verzoekende partij, ten eerste, dat de grieven van het CGVS niet draagkrachtig zijn, en ten tweede, dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken. Verzoeker heeft immers op alle vragen van het CGVS kunnen beantwoorden, en heeft een coherent relaas afgelegde, zonder tegenstrijdigheden over de essentiële elementen. Na herlezing van het gehele van zijn verklaringen, zijn er dus voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen.

Zou er nog onduidelijkheden bestaan, meent de verzoekende partij dat hetzij verder onderzoek is vereist, hetzij hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Uw Raad beoordeelde in dit verband tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas: « (...) » (RVV, nr. 43 080 van 6 mei 2010).

Volgens vaste rechtspraak: « (...) » (Raad van State, nr. 103.869 van 21 februari 2002).

A.1.1. Aangaande de gedwongen rekrutering door de Taliban

Ten einde merkt de verwerende partij op dat, uit objective informatie waarover ze beschikt - EASO COI Afghanistan recruitment by armed groups (2016) - dat gedwongen rekrutering niet bestaat. Nochtans is het belangrijk te benadrukken dat Amnesty International al een verslag (Amnesty International opinion on the EASO COI Report "Afghanistan: Taliban Strategies - Recruitment", July 2012) heeft gepubliceerd betreffende de vorige EASO COI report waarin ze aantoonde dat de gedwongen rekrutering bestaat in Afghanistan, in tegenstelling tot wat er in het rapport EASO COI bestaat:

« (...) »

(Amnesty International, « Amnesty International opinion on the EASO COI Report "Afghanistan: Taliban Strategies - Recruitment", July 2012 », 2012, <https://www.amnesty.eu/news/opinion-on-the-easo-coi-report-afghanistan-taliban-strategies/> - stuk 21).

Amnesty International is een objectieve en onpartijdige organisatie. Deze informatie trekken ten minste de informatie van het EASO verslag in twijfel. Deze twijfel moet in het voordeel van verzoeker spelen.

A.1.2. Wat betreft de tegenstrijdigheden over zijn broer

Inderdaad zijn de omstandigheden van het onderhoud heel vaak moeilijk, frustrerende (in lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, etc.) en de kandidaten worden onder druk gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten.

Bovendien hebben asielzoekers vaak nog nooit een advocaat ontmoet, en ze zien niet de noodzaak in om te eisen dat hun verklaringen worden herlezen, om voorzichtig te zijn over wat er in deze vragenlijst is geschreven, en om alle relevante aspecten van hun verzoek beknopt te presenteren. Soms zijn ze zelfs verplicht om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst kunnen herlezen, of zonder dat de tolk het terugleest. In dit verband melden veel asielzoekers pas later, met name tijdens hun onderhoud bij het CGVS, fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst. Velen ondertekenen ook documenten zonder ze deze te lezen (bvb de documenten om in aanmerking te komen voor rechtsbijstand). Bovendien worden zij niet bijgestaan door hun raadslid tijdens hun onderhoud bij DVZ, zodat het onmogelijk is om de manier waarop het onderhoud werd gehouden te controleren.

Als gevolg van de bovenstaande opmerkingen, is de verzoekende partij van mening dat de asielinstanties bijzonder flexibel en aanpasbaar moeten zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten. In casu is de tegenstrijdigheid het gevolg van een fout in de vaststelling van de feiten gedurende het onderhoud bij DVZ. De twee versies zijn niet onvereenigbaar als rekening wordt gehouden met het feit dat een verzoeker de gebeurtenissen soms op een niet-chronologische manier kan vertellen, vanwege een gebrek aan continuïteit in zijn ideeën.

Volgens de verzoekende moet deze grief, die te streng is, worden verworpen.

Het lijkt ons dan ook dat de protection officer artikel 17, §2, van het Koninklijk Besluit van 2003 had moeten toepassen, dat bepaalt:

"(...)"

Dit artikel is duidelijk, het verplicht de protection officer die vaststelt dat de aanvrager van internationale bescherming tegenstrijdige verklaringen aflegt, de aanvrager te confronteren om de ernst en de relevantie van de kennelijke tegenstrijdigheid vast te stellen:

"(...) (Verslag aan de Koning, http://www.ejustice.just.fgov.be/cgi_loi/change_lg.pl?language=en&la=F&table_name=loi&cn=2018062709).

Volgens ons was het dus de taak van de protection officer om verzoeker te ondervragen over wat hij als een tegenstrijdigheid lijkt te beschouwen om hem in staat te stellen deze uit te leggen, quod non. Verweerder kon zich dus redelijkerwijs niet op deze kennelijke inconsistentie baseren als basis voor zijn besluit, terwijl hij verzoeker hierover op geen enkele wijze heeft geconfronteerd.

Verweerder is derhalve de krachtens artikel 17, lid 2, van het koninklijk besluit van 2003 op haar rustende verplichting niet nagekomen. Door zich te baseren op een inconsistentie zonder verzoekster in de gelegenheid te stellen deze toe te lichten, is verweerder ook haar zorgplicht niet nagekomen."

Daarna voert verzoeker een theoretisch betoog over de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Voorts meent verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend op basis van de veiligheidssituatie.

Hij is wat dit betreft vooreerst van mening dat de commissaris-generaal een gedeeltelijke of verkeerde lezing heeft gedaan van de reeds in het verzoekschrift weergegeven documenten en de beschikbare informatie.

Hij wijst tevens op zijn risicoprofiel en licht toe dat hij als “*een mislukte asielzoeker die terugkeert uit Europa*” door de taliban zou kunnen worden beschouwd als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de taliban verdedigde waarden. Hij stelt dat hij dus persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Paktika in zijn hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat hij bij een terugkeer naar zijn dorp een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Tot slot voert verzoeker nog een omstandig betoog over de veiligheidssituatie in Afghanistan en in de provincie Baghlan. Een terugkeer acht hij niet mogelijk omdat het district Doshi in de provincie Baghlan niet veilig is voor de burgers.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. In een op 8 juni 2023 neergelegde “*aanvullende aantekening*” refereert verzoeker aan algemene landeninformatie en rechtspraak over de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en het risico dat verwesterde Afghanen lopen bij een terugkeer naar Afghanistan.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer met *screenshots* van een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht. De Raad wijst er bovendien op dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 bij artikel 16 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven. Voorts acht verzoeker artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden, doch laat hij na te verduidelijken op welke wijze dit artikel, dat het toepassingsgebied van deze wet omschrijft, door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde rekruteringspogingen van de taliban, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, omdat (D) hij er niet in geslaagd is aan te tonen dat hij dermate verwesterd zou zijn dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken en dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen, hij evenmin aantoonde dat zijn uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat hij bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de taliban of andere gewapende groeperingen en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden en omdat (E) de documenten die hij neerlegde deze vaststellingen niet kunnen veranderen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban die hem (en zijn broer B.) gedwongen zouden willen rekruteren.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er niet het minste geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde rekruteringspogingen van de taliban, nu (i) uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering en hij er niet in slaagt *in concreto* aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de geschetste rekruteringswijze van de taliban, (ii) hij, gelet op zijn reactie op de bedreigingen van de taliban en zijn onaannemelijke verklaringen over zijn eerste contact met twee talibs op de velden, waarbij ze hem

rekruteerden, zijn ontmoeting met twee talibs op de velden niet aannemelijk heeft gemaakt, (iii) hij merkwaardige en incoherente verklaringen aflegde over het bezoek van de taliban aan zijn huis, (iv) er een tegenstrijdigheid is in zijn verklaringen over zijn broer B. met wie hij samen uit Afghanistan gevlucht zou zijn, (v) hij nauwelijks kennis had over de gebeurtenissen die zijn familie na zijn vertrek meegemaakt zou hebben en (vi) de documenten die hij neerlegde deze vaststellingen niet kunnen veranderen. Dit wordt in deze beslissing als volgt toegelicht:

“Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en dat u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

U slaagt er niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt immers niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Sterker nog, de taliban hadden uw familie niet graag sinds de problemen van uw broer S. (...), die reeds jarenlang in België is (CGVS, p. 9), waardoor het a priori al erg onwaarschijnlijk overkomt dat de taliban u zouden willen rekruteren. Wanneer u werd voorgelegd dat gedwongen rekrutering door de taliban zeldzaam is en doorgaans andere patronen volgt, weerlegde u dit en stelde u dat het voor iedereen in uw dorp gebeurde en dat de taliban in elke streek anders zijn maar dat ze zo in uw dorp handelden (CGVS, p. 21). Ondanks uw claim dat de taliban in uw dorp mensen onder dwang rekruteren en meenemen is uw neef het enige voorbeeld dat u in dit verband kan noemen. Daarenboven weet u niet wanneer hij werd meegenomen (CGVS, p. 9-10; p. 14). Die gebrekkige kennis noopt ertoe te besluiten dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat gedwongen rekrutering in uw dorp frequent toegepast zou worden.

Daarnaast legde u onaannemelijke verklaringen af over uw eerste contact met twee talibs op de velden, waarbij ze u rekruteerden. U was op het veld aan het werken met uw vader en uw broer B. (...) toen de taliban uit het niets opdaagden (CGVS, p. 13, p. 14). Ze waren gewapend en vertelden uw vader dat jullie groot geworden waren en dat jullie mee jihad moesten voeren. Dit was de eerste keer dat ze u probeerden te rekruteren (CGVS, p. 21). Ze werden boos op uw vader maar uw vader weigerde. Hij zei dat hij niet wilde dat jullie voor de taliban werken en dat hij hen niet graag heeft (CGVS, p. 14). Gelet op uw verklaring dat er soms schietpartijen plaatsvonden tussen de taliban en vaders die niet wilden dat de taliban hun zonen meenamen (CGVS, p. 10) en dat de taliban mensen ontvoerden, wegbrachten en slechte dingen met hen deden (CGVS, p. 21), is het evenwel niet aannemelijk dat uw vader uitdrukkelijk tegen twee nochtans gewapende talibs gezegd zou hebben dat hij hen niet graag heeft. Voorts stelde u, ondanks uw initiële verklaring dat de taliban toen boos werden op uw vader en dreigden met een afrekening (CGVS, p. 14), even later dat jullie toen geen ruzie hadden met de taliban en dat ze altijd, dus toen ook, op een lieve manier spraken (CGVS, p. 15-16). Beide verklaringen zijn moeilijk met elkaar te verzoenen. Bovendien verklaarde u aanvankelijk dat jullie bang waren nadat de taliban zeiden dat er een afrekening zou volgen, jullie de schoppen meenamen en terug naar huis gingen (CGVS, p. 13). Even later verklaarde u evenwel dat jullie toen alles hadden achtergelaten en weggelopen zijn (CGVS, p. 14). Die twee verklaringen zijn eveneens moeilijk met elkaar in overeenstemming te brengen. Gelet op het voorgaande heeft u uw ontmoeting met twee talibs op de velden niet aannemelijk gemaakt.

Dit wordt bevestigd door uw reactie op de bedreiging van de taliban. Jullie namen het niet serieus toen de taliban dreigden met een afrekening nadat uw vader had geweigerd u en uw broer B. (...) met hen mee te laten strijden en dachten niet dat ze naar jullie huis zouden komen (CGVS p. 16). Jullie namen behalve het sluiten van de deur van jullie woning geen ernstige voorzorgsmaatregelen: jullie gingen dus gewoon naar huis – jullie wisten niet dat de taliban wisten waar jullie woonden –, waar jullie ook gewoon bleven (CGVS, p. 13; p. 15; p. 17). Aangezien de enige voorzorgsmaatregel die jullie namen het sluiten van de deur was en aangezien de taliban enkele uren daarvoor nog hadden gedreigd met een afrekening, is het in dit verband overigens merkwaardig dat, toen er aangeklopt werd, uw vader zomaar de deur opendeed.

Hij vroeg toen niet eens wie er aan de deur stond alvorens de deur te openen. U rechtvaardigde jullie houding, met name het niet nemen van doortastende voorzorgsmaatregelen, door te verklaren dat jullie er ondanks het dreigement met de afrekening niet aan gedacht hadden dat de taliban zouden langskomen omdat zij jullie na de vroegere problemen van uw broer met rust gelaten hadden waardoor jullie dachten dat ze nooit achter jullie zouden komen (CGVS, p. 16-17). De waarschuwing van de taliban ten spijt – ze dreigden uitdrukkelijk met een afrekening – verklaarde u zelfs “verbaasd” geweest te zijn toen de taliban die nacht voor de deur stonden: u verklaarde niet te weten dat ze naar jullie huis zouden komen en dat zij over jullie huis wisten (CGVS, p. 17). Dit overtuigt helemaal niet. U verklaarde eerder immers dat jullie in het algemeen altijd bang waren dat de taliban achter jullie aan zouden komen om jullie mee te nemen (CGVS, p. 14; p. 17) omdat ze eerder al uw verre neef hadden meegenomen (CGVS, p. 9), dat jullie zelfs wegliepen toen jullie tijdens jullie cricketspel talibanleden zagen (CGVS, p. 8) en dat de taliban informatie hadden over elk huis doordat ze spionnen hadden (CGVS, p. 17). Dat jullie in deze context de bedreiging van de taliban op de velden niet serieus namen, raakt dan ook kant noch wal.

In het licht van het voorgaande is het niet aannemelijk dat de rekruteringspoging op het veld heeft plaatsgevonden en dat de taliban toen heeft gezegd dat er een afrekening zou volgen. Aangezien u de rekruteringspoging op de velden niet aannemelijk heeft gemaakt, komt ook de geloofwaardigheid van het bezoek van de taliban aan uw huis in de daaropvolgende avond/nacht op de helling te staan.

Dat hieraan geen geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit de volgende merkwaardigheden en incoherenties. Zo is het merkwaardig dat u aanvankelijk zei dat toen er door de taliban geschoten werd, jullie nog in jullie stal waren waarna jullie naar jullie burens wegliepen (CGVS, p. 13), terwijl u even later beweerde reeds bij jullie burens geweest te zijn toen er geschoten werd (CGVS, p. 18). Ook sloop een inconsistentie in uw verklaringen over wat er gebeurde na het incident in uw huis. Eerst verklaarde u dat uw broer uw nichtje en uw vader naar de arts bracht (CGVS, p. 13). Toen later gevraagd werd of uw nichtje nog naar een dokter of een ziekenhuis gebracht werd, antwoordde u negatief en voegde u eraan toe dat ze ter plaatse gestorven is (CGVS, p. 18-20). U blijkt ook niet op de hoogte te zijn over wat er daarna nog gebeurd is met het lichaam van uw nichtje. U wist niet wat er met haar lichaam gedaan werd en kon nauwelijks informatie geven over haar begrafenis, naar eigen zeggen omdat u zelf niet aanwezig was. U kon enkel zeggen dat jullie altijd begravenissen doen omdat het verplicht is, meer niet (CGVS, p. 20). U verklaarde nochtans nog contact te hebben met uw vader (CGVS, p. 5). Er kan dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u zich hiernaar had geïnformeerd. Ook over uw vader die naar het ziekenhuis werd gebracht omdat hij in zijn schouder geschoten werd, kon u weinig informatie geven. U wist bijvoorbeeld niet of uw familieleden, alvorens hem naar het ziekenhuis te brengen, geprobeerd hadden om het bloed dat uit zijn wonde kwam te stelpen en hoe zijn verwondingen verzorgd werden. U heeft hem daar niks over gevraagd. U wist ook niet hoelang hij in het ziekenhuis is gebleven omdat u en uw broer toen het land verlaten hebben. Ook daar heeft u nooit informatie over gevraagd bij hem (CGVS, p. 19). Dat is hoogst merkwaardig. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers in alle redelijkheid verwacht worden dat hij zich zo gedetailleerd mogelijk informeert over al deze elementen die rechtstreeks verband houden met de kern van zijn asielrelaas. Hoewel u twee foto's liet zien van uw vader in het ziekenhuis en later nog foto's opstuurde van zijn littekens, liet u het na om overtuigend bewijs van zijn ziekenhuisopname te tonen. Er werd u gevraagd naar medische attesten en bewijzen van zijn ziekenhuisopname maar u bezorgde deze niet (CGVS, p. 20), waardoor uit niets blijkt wanneer en in welke context uw vader de door u aangetoonde littekens opliep. Ofschoon een deel van het voor jullie reis benodigde bedrag bij dorpelingen geleend moest worden, is het tot slot ook nog vreemd dat, toen jullie na het incident naar het ziekenhuis gingen om uw vader te bezoeken, uw oudste broer in het ziekenhuis, waar jullie in totaal slechts een kwartiertje zouden zijn gebleven, al het nodige geld bijgehad zou hebben om het vertrek van u en uw broer B. (...) te financieren waardoor jullie meteen konden vertrekken (CGVS, p. 11; p. 13; p. 19-20).

Verder moet er gewezen worden op een tegenstrijdigheid in uw verklaringen met betrekking tot uw broer B. (...) met wie u samen uit Afghanistan gevlucht zou zijn. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u uw broer verloren bent in Iran en dat u ongeveer twee maanden voor het interview aldaar vernam dat hij daar nog steeds was (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u helemaal niet wist waar uw broer was (CGVS, p. 6; p. 21). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, zei u dat uw in België verblijvende broer S. (...) dit verteld had om u blij te maken. U wist echter niet of uw broer B. (...) effectief in Iran was (CGVS, p. 21). Dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken informatie gaf die uw broer S. (...) heeft gegeven zonder te weten of deze informatie ook effectief klopt, houdt uiteraard geen steek. Gelet hierop heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk uw broer B. (...) in Iran kwijtgeraakt te zijn tijdens jullie gemeenschappelijke vlucht voor de taliban. Bijgevolg heeft u evenmin jullie gemeenschappelijke vlucht noch de aanleiding ervan, met name jullie rekrutering door de taliban, aannemelijk gemaakt.

Tot slot had u nauwelijks kennis over de gebeurtenissen die uw familie na uw vertrek meegemaakt zou hebben. U stelde dat de taliban aan uw familie vroegen waarom u en uw broer B. (...) vertrokken waren

(CGVS, p. 6). Ze zouden ook naar uw huis gekomen zijn om uw oudste broer lastig te vallen. Ze sloegen hem en hij weigerde om mee te gaan met hen (CGVS, p. 14; p. 22). U kon echter geen details geven over de bezoeken van de taliban aan uw huis na uw vertrek. Zo wist u bijv. niet wanneer en hoe frequent ze waren langsgekomen. U heeft hier ook niet naar geïnformeerd omdat u niet wist dat het Commissariaat-generaal dit zou vragen aan u (CGVS, p. 22). Herhaald kan worden dat van iemand die om internationale bescherming verzoekt mag verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen. Gelet op uw gebrekkige informatie heeft u de gebeurtenissen na uw vertrek niet aannemelijk gemaakt, waardoor de geloofwaardigheid van uw problemen opnieuw wordt ondermijnd.

(...)

De documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De foto's van uw (vermoedelijke) vader tonen aan dat hij inderdaad ter hoogte van zijn schouder/hals werd geopereerd en hierdoor in het ziekenhuis lag. U heeft echter geen officiële medische attesten neergelegd waardoor niet vastgesteld kan worden wanneer of waarom hij in het ziekenhuis werd opgenomen. Hetzelfde geldt voor de foto van het lijk van uw beweerde nichtje, waaruit noch de doodsoorzaak noch de context van haar overlijden achterhaald kan worden. Het is overigens opvallend dat u er niet in geslaagd bent een foto te bezorgen waarop uw broer en uw nichtje samen op dezelfde plaats te zien zijn: u kwam niet verder dan het bezorgen van een screenshot waarop uw nichtje te zien zou zijn die aan het bellen is met haar vader. Bij de foto's van uw beweerde huis na de beschieting kan niet opgemaakt worden wiens huis dit is, noch wanneer en in welke context het raam ervan beschadigd werd. Uw taskara en de taskara's van uw vader en uw broer B. (...) tonen hoogstens jullie identiteit aan. Overigens hebben Afghaanse documenten een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van het asielrelaas, aangezien uit objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier toegevoegd is, blijkt dat vervalste (identiteits)documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan. De Belgische verblijfskaarten van uw broer S. (...), die van uw zus, haar taskara en de Belgische identiteitskaart van uw schoonbroer tonen enkel hun identiteit en nationaliteit aan, niets meer. Wat de vluchtelingenstatus van uw broer S. (...) betreft – aan hem werd op 28 februari 2013 de vluchtelingenstatus toegekend – kan opgemerkt worden dat elk asielerzoek op individuele merites wordt beoordeeld. Ofschoon u beweerde na de problemen van uw broer altijd angst te hebben gekoesterd, blijkt tevens uit uw verklaringen dat er na zijn problemen anno 2012 een rustige periode volgde en dat voordat u door de taliban gedwongen werd gerekruteerd vlak voor uw vertrek uit Afghanistan, de taliban u nooit eerder probeerden te rekruteren of u nooit aanspraken (CGVS, p. 16; p. 21). Aan de door u beweerde rekrutering kon echter, zoals hierboven uiteengezet, geen geloof gehecht worden. Uit het loutere feit dat aan uw broer internationale bescherming werd toegekend, kan bijgevolg geen nood aan internationale bescherming in uw hoofde worden afgeleid."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Verzoeker gaat vooreerst uit van een foutieve lezing van de motieven van de bestreden beslissing waar hij laat gelden dat de commissaris-generaal opmerkt dat uit objectieve informatie blijkt "dat gedwongen rekrutering niet bestaat". In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat uit de beschikbare informatie "blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten". In het door verzoeker aangehaalde rapport van Amnesty International wordt voorts kritiek gegeven op een verslag van EASO van 2012, doch de Raad ziet niet in – en verzoeker licht niet toe – wat de weerslag van deze kritiek is op de motieven van de bestreden beslissing die gebaseerd zijn op de meer recente informatie waaraan in deze beslissing wordt gerefereerd.

Verzoeker laat vervolgens ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing over de tegenstrijdige verklaringen die hij aflegde met betrekking tot zijn broer B. gelden dat de omstandigheden van het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) heel vaak moeilijk en frustrerend zijn "(in lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, etc.)" en dat de kandidaat-vluchtelingen onder druk worden gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten. Hij beperkt zich echter tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien toont verzoeker niet aan dat dit algemene betoog kan worden doorgetrokken naar het gehoor dat met hem heeft plaatsgehad. Uit de vragenlijst blijkt dat zijn verklaringen hem in het *Pashtou* werden voorgelezen en dat hij gedetailleerde verklaringen heeft kunnen afleggen (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 7, map 'DVZ', Vragenlijst). Tevens verklaarde hij bij de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) dat zijn interview bij de DVZ heel goed verlopen is, dat hij

er de tolk goed verstond en dat hij er in het kort over al zijn asielmotieven heeft kunnen spreken (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3).

Het algemene betoog dat asielzoekers vaak nog geen advocaat ontmoet hebben en dus de noodzaak niet inzien om te eisen dat hun verklaringen worden herlezen, om voorzichtig te zijn voor wat er in deze vragenlijst staat en om alle relevante aspecten van hun verzoek beknopt te presenteren en dat ze soms zelfs verplicht zijn om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst kunnen herlezen, of zonder dat de tolk ze herleest, staat er niet aan in de weg dat (i) verzoeker er bij aanvang van zijn gehoor bij de DVZ op werd gewezen dat van hem bij het invullen van de vragenlijst verwacht wordt dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft en dat (ii) uit de vragenlijst blijkt dat het verslag van zijn verklaringen aan verzoeker in het *Pashtou* werd voorgelezen. Dit wordt door verzoeker in het verzoekschrift niet betwist. Bovendien heeft verzoeker op geen enkel moment – ook niet thans in zijn verzoekschrift – aangehaald dat hij verplicht zou zijn geweest om de vragenlijst te ondertekenen zonder dat deze hem werd voorgelezen.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift nog in het algemeen dat veel verzoekers pas later, tijdens hun onderhoud bij het CGVS fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst bij de DVZ melden en documenten ondertekenen zonder ze te lezen "*(bvb de documenten om in aanmerking te komen voor rechtsbijstand)*" en dat zij niet worden bijgestaan door hun advocaat tijdens hun onderhoud bij de DVZ, zodat het onmogelijk is om de manier waarop het onderhoud werd gehouden te controleren. Als gevolg hiervan is verzoeker van mening dat de asielinstanties "*bijzonder flexibel en aanpasbaar moeten zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten*". De Raad wijst erop dat verzoeker op geen enkel moment – ook niet in zijn verzoekschrift – heeft aangehaald dat hij gedurende de procedure bepaalde documenten ondertekend heeft zonder deze te lezen. *In casu* werd bij de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, zoals hierboven reeds werd uiteengezet, aan verzoeker gevraagd hoe zijn interview bij de DVZ verlopen is en antwoordde verzoeker dat het "*heel goed*" verlopen is (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3).

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat "*de tegenstrijdigheid het gevolg van een fout in de vaststelling van de feiten gedurende het onderhoud bij DVZ*" is en dat de twee versies niet onverenigbaar zijn als er rekening wordt gehouden met het feit "*dat een verzoeker de gebeurtenissen soms op een niet-chronologische manier kan vertellen*" vanwege een gebrek aan continuïteit in hun ideeën. Zoals ook door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing wordt gesteld, verklaarde verzoeker bij het CGVS, na confrontatie met zijn eerdere, tegenstrijdige verklaringen die hij bij de DVZ had afgelegd, dat zijn in België verblijvende broer S. hem, om hem blij te maken, verteld had dat hun broer B. nog steeds in Iran was en dat hij daarom bij de DVZ verklaarde dat hij ongeveer twee maanden voor het interview vernam dat zijn broer B. nog steeds in Iran was, maar dat hij echter niet wist of zijn broer B. effectief in Iran was (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21). Dat de tegenstrijdigheid tussen de verklaringen die hij bij de DVZ heeft afgelegd en degene die hij bij het CGVS heeft afgelegd over zijn broer B. het gevolg is van een fout in de vaststelling van de feiten gedurende het onderhoud bij de DVZ vindt bijgevolg geen steun in de notities van het persoonlijk onderhoud.

Verzoeker voert nog aan dat de *protection officer* van het CGVS hem niet geconfronteerd heeft met wat "*hij als een tegenstrijdigheid lijkt te beschouwen*", waardoor hij niet in staat was om deze uit te leggen. Hij acht artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geschonden. De Raad stelt na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud echter vast dat de *protection officer*, zoals hierboven ook reeds werd gesteld, verzoeker gedurende het persoonlijk onderhoud wel degelijk confronteerde met de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen over zijn broer B. (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21). Bijgevolg kan een schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet worden aangenomen en slaagt verzoeker er niet in de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten, zodat deze onverminderd overeind blijven.

De Raad wijst er nog op dat de *screenshots* van een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid die verzoeker bij zijn ter terechtzitting neergelegde "*aanvullende aantekening*" voegt betrekking hebben op zijn tewerkstelling in België en de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan dan ook niet kunnen staven.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker beweerde rekruteringspogingen van de taliban.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift ook op zijn risicoprofiel als “een mislukte asielzoeker die terugkeert uit Europa” waardoor hij door de taliban zou kunnen worden beschouwd als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de taliban verdedigde waarden. In zijn op 8 juni 2023 neergelegde “aanvullende aantekening” gaat verzoeker verder in op zijn verwesterd profiel.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals

TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021, in EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "Afghanistan targeting of individuals", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, "Guidance Note" van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query "Afghan nationals perceived as 'Westernised'" van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "verwesterd" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht

omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In zoverre verzoeker in zijn op 8 juni 2023 neergelegde “*aanvullende aantekening*” hekelt dat zijn verwesterd profiel gedurende zijn persoonlijk onderhoud niet werd onderzocht door het CGVS, gaat hij voorbij aan de volgende motieven van de bestreden beslissing:

“U stelt ook nog dat ze u bij terugkeer als ongelovige zullen zien, vooral op basis van uw haarstijl en uw baard (CGVS, p. 14; p. 22).

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf,

EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan echter niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf

in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u, die nog steeds een praktiserende moslim bent (CGVS, p. 6), geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. U wijst immers enkel op uw baard en uw haarstijl (CGVS, p. 14). In dit verband moet erop gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld in verband met baard- en haarstijl, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden zijn niet onoverkomelijk. U toont niet aan dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij een terugkeer naar Afghanistan en aanpassing aan de aldaar geldende normen en waarden. Voor wat uw baard- en haarstijl betreft moet worden benadrukt dat dergelijke zaken niet als fundamentele rechten worden beschouwd waarvan een beknutting of inperking tot onmenselijke behandeling zou kunnen leiden. U, die een praktiserende moslim bent, bent er dus niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Evenmin toont u met uw betoog aan dat uw uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat u bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de taliban of andere gewapende groeperingen. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker pas voor het eerst in zijn op 8 juni 2023 neergelegde “aanvullende aantekening” hekelt dat zijn verwesterd profiel niet voldoende zou zijn onderzocht. In zijn verzoekschrift maakt hij hiervan immers geen melding. Verder wijst de Raad er nog op dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS toekomt om het gehoor te sturen. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt. Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees.

De Raad wijst er vervolgens op dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker in het Westen heeft verbleven niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker is een Afgaanse man van 22 jaar oud die Afghanistan volgens zijn verklaringen heeft verlaten in september of oktober 2020 (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Hij was dus 19 jaar toen hij Afghanistan verliet, zodat ervan uitgegaan kan worden dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan en dat hij daar nog contact mee heeft (*ibid.*, p. 5-6), zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde in Afghanistan tot de vierde graad naar school te zijn gegaan en les te hebben gevolgd in de moskee (*ibid.*, p. 7) en *Pashtou* te spreken (adm. doss., stuk 7, map ‘DVZ’, ‘verklaring betreffende procedure’). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Waar verzoeker in zijn op 8 juni 2023 neergelegde “aanvullende aantekening” aanvoert dat hij geen baard heeft en zijn haar op een moderne manier draagt, beperkt hij zich tot een herhaling van de verklaringen die hij reeds gedurende het persoonlijk onderhoud op het CGVS heeft afgelegd (adm. doss., stuk 4, map

met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld dat bepaalde aanpassingen aan heersende culturele normen en waarden niet onoverkomelijk zijn en dat verzoeker niet aantoonde dat er fundamentele rechten zouden worden geschonden bij een terugkeer naar Afghanistan en aanpassing aan de aldaar geldende normen en waarden. Verzoeker heeft dit motief in zijn verzoekschrift volledig ongemoeid gelaten. Hij kan de lacunes in zijn verzoekschrift niet opvullen door middel van het indienen van een "aanvullende aantekening".

Door in zijn op 8 juni 2023 neergelegde "aanvullende aantekening" voorts louter te poneren dat hij nooit traditionele Afgaanse kleding draagt en zich *casual* kleedt, zonder hiervan enig stuk bij te brengen om zijn beweringen te staven, toont verzoeker evenmin aan dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afgaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

Verzoeker laat evenzeer na zijn beweringen in zijn op 8 juni 2023 neergelegde "aanvullende aantekening" dat hij in de loop van de drie jaar die hij in Europa heeft doorgebracht zijn integratie geperfectioneerd heeft en zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur en *mores* en dat zijn gedrag en waarden aanzienlijk veranderd zijn verder uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen.

Bij zijn ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker *screenshots* van een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid. Deze overeenkomst toont niet aan dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. De arbeidsovereenkomst geeft immers enkel aan dat verzoeker de verbintenis is aangegaan om in België te werken als wasserijarbeider, maar toont geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kunnen deze gegevens op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Verzoekers betoog in zijn op 8 juni 2023 neergelegde "aanvullende aantekening" dat hij afkomstig is uit een ruraal en bijzonder conservatief dorp in Baghlan en dat er in Baghlan verschillende Afgaanse groepen aanwezig zijn, zoals de taliban, *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP), Tehrik-e taliban Pakistan en recent het Haqqani-netwerk, is niet van aard om de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad herhaalt dat niet kan blijken dat verzoeker zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de bestaande regels. De omstandigheid dat verzoeker afkomstig is uit een ruraal, conservatief gebied is, bij gebrek aan bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich niet voldoende om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Wat betreft verzoekers betoog in zijn op 8 juni 2023 neergelegde "aanvullende aantekening" over het repressieve beleid van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet aantoonde dat hij in de actuele stand van zaken louter omwille van zijn verblijf in Europa en in België, in geval van terugkeer naar zijn provincie Baghlan, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen. Door in zijn op 8 juni 2023 neergelegde "aanvullende aantekening" louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Verder maakt verzoeker, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerdde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de Taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend louter omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Verder volstaat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer in aanraking te komen met criminaliteit op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich wat dit betreft in zijn op 8 juni 2023 neergelegde “aanvullende aantekening” tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Waar verzoeker in zijn op 8 juni 2023 neergelegde “aanvullende aantekening” nog verwijst naar een niet nader gespecificeerd arrest van de Raad van 29 april 2020 en naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, er tot de vierde graad naar school is gegaan en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hem beweerde rekruteringspogingen van de Taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt*

blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker verwijst in zijn op 8 juni 2023 neergelegde "*aanvullende aantekening*" opnieuw naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, doch de Raad herhaalt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEDD documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers" en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker voert in zijn op 8 juni 2023 neergelegde "*aanvullende aantekening*" kritiek op de gehanteerde landeninformatie. In zijn verzoekschrift maakte hij hiervan nochtans geen probleem. Hoe dan ook is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar moet worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Baghlan. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Waar hij in zijn verzoekschrift wijst op zijn risicoprofiel als "*een mislukte asielzoeker die terugkeert uit Europa*" waardoor hij door de taliban zou kunnen worden beschouwd als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de taliban verdedigde waarden en stelt dat hij dus persoonlijke omstandigheden kan invoeren die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen, herhaalt de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert. Nu verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij als verwesterd gepercipieerd zal worden bij een terugkeer, kan er evenmin worden aangenomen dat hij hierdoor een verhoogd risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Hoe dan ook ziet de Raad niet in in welk opzicht de perceptie verwesterd te zijn ertoe leidt dat het risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld groter wordt. Verzoeker citeert ter staving van zijn betoog in zijn verzoekschrift weliswaar uit rapporten, doch ook op basis van deze algemene landeninformatie kan niet worden besloten dat de perceptie verwesterd te zijn ertoe kan leiden dat het risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld groter wordt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar het arrest met nr. 215 314 van 17 januari 2019 van de Raad, herhaalt de Raad opnieuw dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN